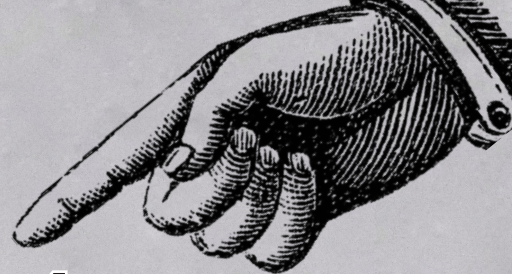


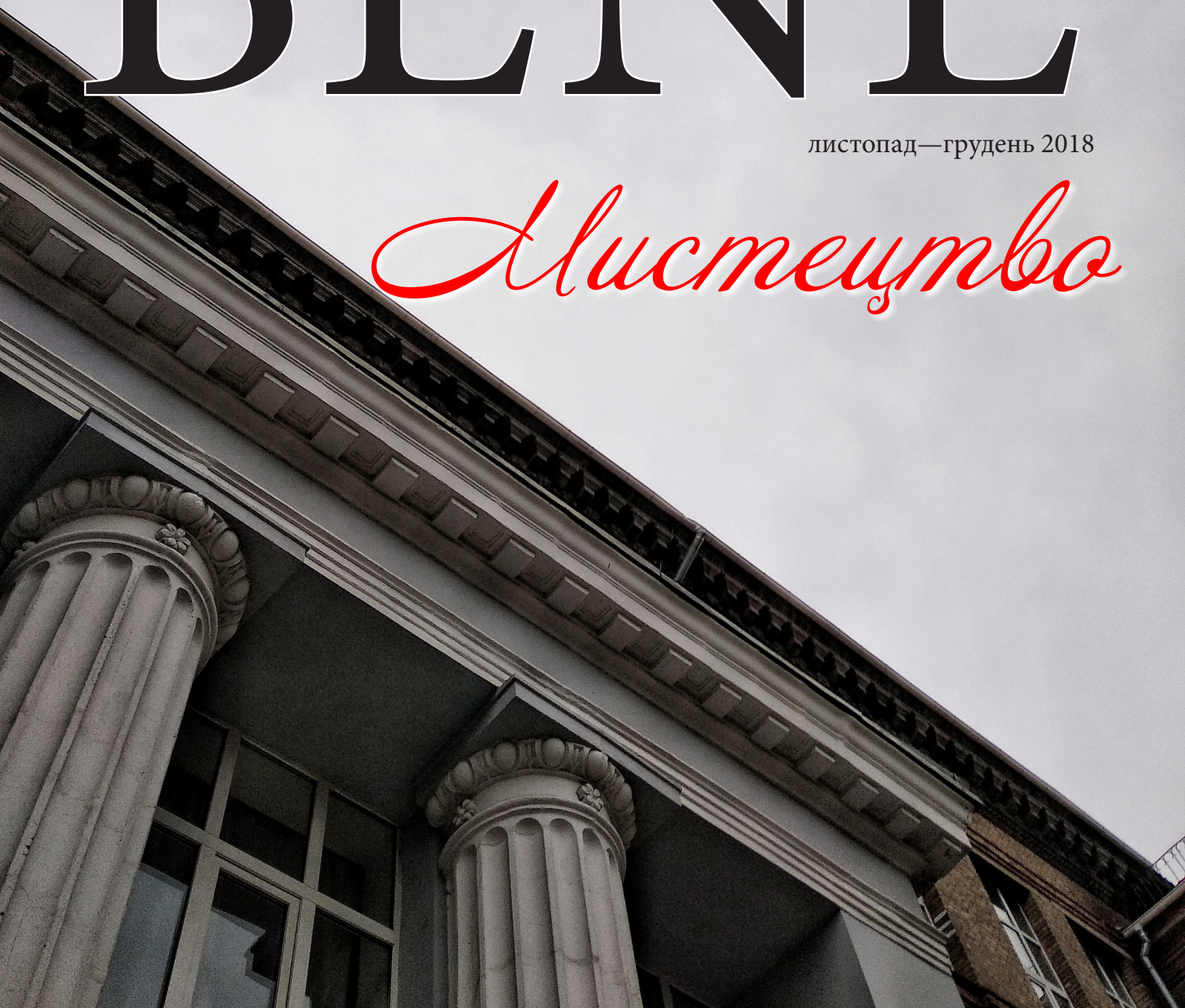
Газета Університетського коледжу
Київського університету імені Бориса Грінченка



NOTA BENE

листопад—грудень 2018

Мистецтво



«NOTA BENE»
випуск № 2 (7)
листопад—грудень 2018

ГОЛОВНА РЕДАКТОРКА	Дарина Кучережко
ДИЗАЙНЕРКА	Анастасія Гулько
АВТОРИ	Анастасія Мордюк Анна-Іліана Нагорняк Владислав Чус Марина Єрохіна Юлія Голюк Юлія Третиниченко
ШЕФ-РЕДАКТОРКА	Тетяна Іванівна Ус

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ:

Університетський коледж Київського університету імені Бориса Грінченка
Циклова комісія з видавничої справи, культури та української філології

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: просп. Гагаріна, 16

E-MAIL: notabene.kubg.edu.ua@gmail.com

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати текст.

Висловлені авторами думки можуть не збігатися з позицією редакції.

При передруку посилання на «NOTA BENE» — обов'язкове!



Дарина Кучережко,
головна редакторка

У цьому випуску

Візуальне мистецтво.....	с. 4
Мистецтво виступу.....	с. 6
Книжкове мистецтво.....	с. 8
Мистецтво жити.....	с. 10
Ось так і пишу.....	с. 14
Мистецтво творити мистецтво..	с. 16
Дайджест #ШЧО.....	с. 18

Для чого нам потрібне мистецтво? Чи задумувалися ви колись над цим? Це витрати ресурсів, сил, зусиль, які ми можемо використати в інших, більш прагматичних цілях? Чи навпаки — це джерело натхнення для будь-якої людини, незважаючи на сферу її діяльності, вік, стать і внутрішні орієнтири?

Яка роль мистецтва у вашому житті? Скажете, невелика—не повіримо. Адже, гуляючи вулицями міста, ви захоплюєтеся архітектурою будівель чи їхнім художнім оформленням; музика, яку ви слухаєте у транспорті по дорозі на навчання, безумовно, створює вам настрій на весь день; книги, які ви, сподіваємося, читаете, також є витворами мистецтва; різноманітні серіали та фільми, які ви вважаєте низькопробними, примітивними, але такими, що здатні розважити вас після напруженого робочого тижня, також є продуктами мистецтва, можливо, ви ще просто погано «розгадали» їхню глибину.

Насправді, вплив будь-якої творчості на нас є колосальним. Ми, мабуть, не помічаємо цього, але натхненням, тією рушійною силою, яка мотивує створювати нас якісь проекти, завдання, дослідження, є, знову ж таки, мистецтво. І це не випадково: адже окрім безпосередньо естетичної функції, будь-який витвір має також і дидактичне спрямування: прагне нас чомусь навчити, закликає до якоїсь дії, спонукає розвиватися та удосконалювати себе щодня.

Як ви вже зрозуміли, темою листопадово-грудневого номера газети є мистецтво і творчість у всіх проявах: гумор, література, зв'язок творця з його шедевром, кінематограф, соціальні медіа, ну і звичайно ж — мистецтво наших студентів.

Наостанок порада від редакції NB: «Мистецтво — вічне, а життя — мінливе. Не марнуйте час даремно».

Назад у майбутнє: фото на плівку



Фото: Вадим Брикля



Фото: Вікторія Мохова

Можливо, хтось скаже, що плівкові фото — це пережиток минулого або миттєва мода, що скоро мине, бо створити ефект старої фотографії досить просто: достатньо лиш завантажити якийсь примітивний додаток на телефон з безліччю вінтажних фільтрів. Попри всю цю бутафорність різноманітних функцій гаджетів, вони все одно не здатні зробити фото дійсно живим, природнім, як на це спроможна фотоплівка.

«Магія» фото

Плівку варто любити хоча б за її унікальну ауру присутності й своєрідну атмосферність у кожному кадрі. Звичайно, цифрова фотографія сьогодні переважає, але якщо ви хоча

б раз спробували фотографувати на плівку, то ви ніколи не забудете всю «магію» дійства.

Дисципліна і відповідальність

Коли ти фотографуєш, наприклад, на телефон, то робиш безліч одноманітних кадрів — і на впаки, коли у тебе в руках плівковий фотоапарат, то ти відчуваєш неймовірну відповідальність за той кадр, що вже не видалиш, а, отже, детально продумуєш композицію, підбираєш ракурс — усе робиш для того, щоб вийшов справжній шедевр. Можна сказати, що плівка дисциплінує фотографа, змушує його цінувати кожен кадр: обмежена кількість фото на плівці — переважно 36 — перший і найкращий мотиватор.

Кадр як витвір мистецтва

Одна із суттєвих переваг плівкових фото — це можливість різноманітної обробки фото при невеликій втраті якості. У першу чергу, плівкові фото люблять за менш насичені фарби негативів, зернистість зображень та особливий шарм у пошарпаності кадрів. Також фотограф може гратися із кольоровою гамою фото, вибираючи різні плівки. Так, наприклад, плівка виробництва Kodak створює теплі, червонуваті відтінки на кадрах, а Fuji — прохолодніші, синьо-зелені кольори.

З чого почати?

Якщо після прочитання статті ви неймовірно надихнулися фотомистецтвом і прагнете створювати власні шедеври, але не знаєте, як, то цей пункт для вас. По-перше, почати варто з вибору фотоапарату: якщо ви знаєте

основи фотосправи, то слід шукати пристрій з ручним керуванням. Відповідно до критерію ціна-якість фахівці рекомендують вибирати саме фотоапарат «Зеніт». Якщо ж ви лише робите перші кроки у фото, то достатньо вибрати автоматичний пристрій з єдиною функцією — кнопкою спалаху. Будь-який із запропонованих пристроїв можна знайти на Інтернет-сервісах оголошень, або, як я рекомендую, на різних барахолках, де, як правило, ціни набагато нижчі. Ну а по-друге, потрібно вибрати плівку. Найпоширенішими в Україні є Kodak і Fuji. Тут уже все залежить від ваших уподобань у кольоровій гамі.

Тому швиденько вибирайте пристрій та плівку і гайда на фотополювання за витворами мистецтва. 📷

Дарина Кучережко



Фото: Дарина Кучережко

Жарти епохи постмодерну, або Як Загорецька Людмила Степанівна гумор деконструювали

Дзеркало людських душ

Мистецтво як таке не лише задовольняє наші естетичні потреби. Високе та вічне завжди є дзеркалом епохи і відображає наші страхи та прагнення в певний момент історії. Що характерно, мова йде не лише про вишукані та визнані твори мистецтва. Останні півстоліття великий інтерес викликає вивчення саме масової культури. Тоді як елітарні художні твори створюються інтелектуальними та освіченими людьми, відображаючи хоча й цінні та, можливо, пророчі індивідуальні думки, вони не здатні так яскраво охопити цілі пласти нашого духовного життя, як це робить масова культура. Адже, щоб сподобатися багатьом, художній твір мусить бути максимально зрозумілим та близьким для великої кількості людей. І чим «нижчий» вид мистецтва, тим «гладкішим» дзеркалом людського життя воно є. Показовим є гумористична майстерність, розгляд якої в ролі мистецтва сам по собі суперечливий. Тому і поговоримо про одну з незвичайних гумористичних команд — «Загорецьку Людмилу Степанівну» (далі — ЗЛС), чий несподіваний триумф 2017 року на «Лізі сміху» відбиває деякі цікаві культурні тенденції.

Трішки теорії

Перш ніж розпочати основну частину статті, потрібно пояснити деякі терміни, які будуть використовуватися надалі. Перший з них —

постмодерн. *Постмодерн*¹ — це культурний стан, в якому перебуває сучасне суспільство. Єдиного канонічного визначення чи сукупності характерних рис не існує, з цього приводу досі виникають суперечки в академічних колах. Однак, якщо взяти щось спільне із усіх тлумачень та праць, можна виловити щось таке: постмодерн — це так звана культурна депресія, коли людство втратило надію створити щось по-справжньому нове, якусь нову ідеологію чи віру, яка зробила б нас щасливими. Єдине, що лишається, — використовувати попередній культурний досвід, іронічно переосмислюючи його.

Ще одним важливим терміном, введеним у філософський обіг французом Жаком Деррідою, є деконструкція. *Деконструкція* — ключовий прийом постмодерну. Знову ж таки, чіткого визначення філософ не наводить (постмодерністи не люблять рамки, у які їх заганяють визначення). На думку Дерріди, всі спроби визначити істину, відділити правильне від неправильного, інакше кажучи, вся філософська діяльність до настання постмодерну — завжди приречена на

1 Тут і далі використано Філософський енциклопедичний словник / В. І. Шинкарук (голова редколегії) та ін.; Л. В. Озадовська, Н. П. Поліщук (наукові редактори); І. О. Покаржевська (художнє оформлення). — Київ: Абрис, 2002. — 742 с. — 1000 екз.



Жак Дерріда

невдачу. Це не лише критика основних положень певних вчень, суть полягає в іронічному знищенні не тільки змісту, а й форми та подачі будь-якого матеріалу, навіть стилю мислення, заснованого на визначеннях, аналізі та аргументації. Так, звучить як безумство та повне заперечення здорового глузду. Та не забуваймо контекст — Дерріда та його сучасники були свідками великих катастроф ХХ століття та прояву повної недовіри «чистих» та «ідилістичних» ідей гуманізму, комунізму та інших — ізмів. І, як показала практика, ідеї Дерріди актуальності не втратили.

Несерйозна серйозність

Виступи «ЗЛС» — команди зі щорічного фестивалю гумору «Ліга сміху» — змусили звернути увагу навіть тих, хто негативно ставився до цього телешоу. Що і не дивно: їхній гумор підкреслено «антикавеенішний». Тобто, якщо більшість команд розробляли детальні сценарії, з купою номерів, танцювальних та музичних вставок, то ці хлопці створювали враження відсутності чіткого сценарію, виступ ніби представляє собою недолугу імпровізацію, актори виглядають повністю непідготованими та байдужими до власної «некомпетентності». Ба більше, «загорецькі» розігрують відкритий конфлікт зі своїм тренером, а у своєму найпершому виступі прозоро натякнули всім тренерам



«Ти зустрів нас у дуже дивний період нашого життя» — пряме цитування: «Бійцівського клубу».

на їхню необізнаність у теорії гумору. Коли ж команда намагається «грати за правилами», то безцеремонно «стібеться» та переграє. Насміхаються навіть над глядачем, додаючи після простого жарту злегка зневажливе «ну то дуже складний прикол». При цьому, що характерно для культурних явищ постмодерну, їхні номери рясніють натяками на інші продукти масової культури. Наприклад, їхній третій виступ завершився прямим цитуванням фінальної сцени фільму Девіда Фінчера «Бійцівський клуб». Під час завершення четвертого виступу лунала композиція популярного у 90-ті євроденс-проекту «Фантом 2». Показово, що виступ «ЗЛС» приблизно співпав із звісткою про смерть соліста «Фантому» — Романа Матіяша. А фразу «Та й таке», що стала локальним мемом серед фанатів команди, можна сприймати як вільний переклад фрази «So it goes» із роману Курта Воннегута «Бійня номер п'ять». У першоджерелі ця фраза траплялася щоразу після смерті персонажа чи просто вияву невиправданої жорстокості. Отож характерними рисами є безкомпромісна іронія в усіх її проявах та численні алюзії. «ЗЛС» — втілення постмодерного гумору, з його нищівною деконструкцією попереднього гумористичного досвіду та будь-якого авторитету, тренерського чи навіть глядацького.

Чому нам це подобається?

Перш за все, варто звернути увагу на великий талант і зусилля, які «загорецькі» вкладають у кожен свій виступ. Утім, можна зробити припущення, що ця причина прихована в нас самих. І вона не викликає сміху, на відміну від виступів «ЗЛС». Ця причина — наша втома, втома від шаблонного гумору, який нам згодує масова культура, але над яким продовжуємо сміятися через відсутність альтернатив. Ми перебуваємо у своєрідній культурній пастці, і єдине, що лишається, — це посміюватися над ним. Що і використовує «Загорецька» — команда, яка, даруючи нам сміх та радість, при більш детальному аналізі суспільства показує весь наш культурний стан у мініатюрі. І після сміху настає час для невеселих міркувань. 🖱

Владислав Чус

Куди рухається українське книговидання?



В Україні є дві масштабні події, за якими більшість людей оцінює стан літературної справи. Перша — це Книжковий Арсенал у Києві, друга — Форум видавців, що вже двадцять п'ять років поспіль приймає гостей у Львові. Листопад і грудень — час підбивати підсумки, тому погляньмо, які зміни в літературному житті сталися цьогогоріч.

Сьогодні література — це не тільки про книги. Насамперед це частина глобального культурного процесу, в якому важлива не мета, а засоби. Видавнича справа перетворилася на один із видів шоу-бізнесу. Тепер недостатньо просто надрукувати хорошу книжку — потрібно придумати, як її ефектно подати, щоб вразити читачів. Саме тому в Україні мають успіх письменники, які працюють над своїм брендом і вміють перетворити зустріч із читачами на перформанс. Такі як, наприклад, Сергій Жадан чи Макс Кідрук. Більшість авторів усвідомлюють, що публічність має значення, тому активно просувають себе на персональних сторінках у соцмережах. Видавництва і книгарні теж намагаються працювати над іміджем. «А-ба-ба-га-ла-ма-га» підтримує статус культового видавця для дітей, бо з виходом кожної нової книжки влаштовує яскраві презентації з іграми та розвагами. Книгарня «Є» спонсорує багато культурних заходів. А будь-яке пристойне видавництво вважає своїм обов'язком організувати презентацію нової книги за участю її автора чи хоча б перекладача, щоб залучити на захід якомога більше відвідувачів.

Така тенденція не є чимось новим для нашої епохи. Сучасну людину нелегко змусити звернути на щось увагу, доводиться вдаватися до нестандартних методів, вигадувати нові форми реклами. І це призводить до суттєвих змін у самій галузі книговидання. Тепер видавці конкурують не тільки між собою, як було раніше. Багато різних компаній змагаються за увагу клієнтів, вмовляють обрати книгу, серіал, похід у кіно, відпочинок за містом, прогулянку до торгового центру чи якийсь інший вид дозвілля. І, врешті, «розмінною валютою» тут стає вільний час людини.

Частково через це останнім часом з'являється все більше проектів на межі літератури й інших сфер. Наприклад, літературно-музичні перформанси («Артерія», «Розділові»), театральні номери (проект Остапа Сливинського «Зимовий король»), фірмовий літературний одяг, аксесуари, посуд та інше. Книга тепер не просто засіб передачі інформації. Це витвір мистецтва, частина стилю, засіб виявлення політичної волі, арт-об'єкт. Навколо одного тексту будується ціла система дописів,

дискусій, лекцій, презентацій, однак власне зміст відходить на задній план.

Тут варто згадати і про протистояння «паперові VS електронні книги». Уже давно скептики говорять про те, що книжкові видання віджили своє, книгарні й бібліотеки скоро позакривають, а ми всі крокуємо до прогресивного майбутнього з екранами замість сторінок. Але поки що видання електронних книг в Україні не дуже поширене. Частково через піратство — видавці не можуть сподіватися на захист авторських прав. Але більше тому, що в друкованих книгах є одна беззаперечна перевага — естетичність. Книга як витвір мистецтва покликана радувати читача не тільки своїм змістом, але і формою. Тому тут має значення якість паперу й обкладинки, художнє оформлення, а ще вибір гарнітури і верстка. А в електронній версії залишається сам лише зміст, і, як не дивно, книга багато через це втрачає.

До речі, зараз з'являються нові цікаві методи оформлення книг. Наприклад, цьогогоріч найбільше обговорювали книгу «Нейромант» видавництва «Видавництво», на обкладинці якої розміщено ілюстрацію, що переливається, а також проект видавництва «Ранок», які надрукували серію книг із вторинних ресурсів. Це теж важливо і цікаво, бо підтримує моду на екологічний стиль життя.

Сьогодні важко спрогнозувати, що далі буде з книгами в Україні. Вітчизняний ринок потроху набирає обертів, стає самостійнішим. І те, яким він буде через десять, двадцять, тридцять років, цілком залежить від нас. Бо навіть у далекому космічному майбутньому книги будуть доти, доки в них будуть читачі. 📖

Анастасія Гулько

Займатися тим, що приносить задоволення, робити справу, до якої лежить серце, посміхатися кожного дня та створювати щось нове. Все це робить голова Наукового товариства, викладачка історії та права Ольга Сергіївна Мусіяченко, яка дала відповіді на найцікавіші питання стосовно викладацької діяльності, історії гуртка та життєвої філософії.

Коли ви вирішили почати викладати?

Різноманітними гуртками я займалася давно. Уже на V курсі магістратури, коли у нас розпочалася практика, ми почали читати лекції, і я зрозуміла, що мені подобається. Саме тоді я подумала, чи не варто перетворити це на професію.

Ви слідкуєте за тим, що про вас думають студенти? Наприклад, карикатура до Дня освітянина, де ви в образі Сталіна, — як прокоментуєте?

Я довго думала, чому саме Сталін. Щиро сподіваюся, що це напівсарказм і натяк на те, що я все ж викладаю історію. Під час вивчення тоталітарного режиму я жартома кажу, що з цього моменту ніхто не буде виходити з аудиторії, а якщо будуть погано поводитися, позабираю в них залишки печива.

Ви займаєтеся музикою, пишете наукові статті, організовуєте заходи, є членкинею спелеоклубу — як усе це вдається встигати?

Тут спрацьовує принцип пріоритетів. З настанням відпустки пріоритетним для мене стає спелеоклуб, проте там я буваю лише коли плануються якісь поїздки. Це захоплення для мене — як спосіб життя, бо всюди, де я бачу натяк на печеру, у мене одразу виникає інтерес. З музикою так само. Коли п'ять пар на день, вона стає пріоритетом номер два. Але заняття в хорі та музичній школі дали мені досить широкий світогляд. Моя наукова дисертація також стосується музики й історичних умов формування музичного середовища. Я не вважаю, що час на хобі є витраченим просто так. Ніколи не знаєш, що може знадобитися. Чим більше знаєш, тим цікавіші міждисциплінарні дослідження можеш проводити у майбутньому.

Яким своїм життєвим досягненням ви найбільше пишаєтеся?

Це, напевно, найскладніше запитання цього інтерв'ю. Мені не здається, що я досягла чогось надособливого. Те, що ми робимо з Науковим товариством та студентством, —

велика удача. Це не моя персональна заслуга, тут склалося дуже багато факторів. Вісім років тому я й уявити не могла ті ж наукові екскурсії — це скоріш вдалий збіг обставин, людей довкола мене. Наш злагоджений і дружній колектив я вважаю досягненням, але не своїм.

Чому прийшла ідея заснувати Наукове товариство? Чим воно є для вас?

У нас був схожий науковий гурток, ще коли я була студенткою. Ми писали статті, їздили на конференції, влаштовували різні заходи. Але до того, як я прийшла працювати у коледж, навіть не замислювалася над тим, щоб керувати науковим гуртком. Ідея заснування гуртка «Лабіринт» належить Марії Василівні. Цей задум мені одразу сподобався, бо першочерговою метою була навіть не стільки наука, скільки обмін цікавою інформацією, яку ми не встигаємо обговорити на парах. Звернути увагу на якісь наукові новинки, які не вміщуються у навчальний процес. Наукове товариство з маленького переросло вже у велику структуру. Це мої побратими і побратимки. НТ для мене — у першу чергу, те, через що реалізуються мої і студентські творчі плани. Гурток є якоюсь віддушиною, я б не сказала, що це робота. Це таке робоче хобі, неймовірна можливість побачити себе і студентів з іншого боку.

Назвіть три перші асоціації зі словом «коледж»

Наукове товариство, пари (я ж усе-таки викладач) та наукові чаювання, завдяки яким приходять лєвова частка цікавих ідей.

Якби ви мали мільйон гривень, на що б насамперед їх витратили?

Я б розділила їх на декілька частин. Одну, як усі прагматичні люди, поклала б на депозит, на іншу частину, напевно, закупила б яєсь обладнання для наших театралізованих екскурсій. Це були б сучасні мікрофони, навушники та хороші костюми, які дозволили б нам вийти на вищій рівень.



Хто вас надихає?

Якщо говорити про роботу, то мене надихають студенти. Особливо коли вони готові до пар. Надихають мої колеги з Наукового товариства. Я бачу, як вони, незважаючи на зайнятість, дописали кандидатську, і це надихає мене на такий самий «подвиг». Надихає, коли твої ідеї знаходять відгук у інших. Або коли замість початкової ідеї, колеги з НТ пропонують щось набагато крутіше, ніж ти уявляв. Ось ця творчість, вона мене й надихає.

Яка ваша улюблена книга?

У мене є два улюблених письменники. З українських — Іван Нечуй-Левицький, нещодавнє захоплення. У його творах дуже багато цікавої для історика інформації. Улюблений його твір — «Київські прохачі», я прочитала його декілька років тому. Дуже неочікувані факти з повсякдення Києва. А з іноземних письменників мені подобається Герман Гессе. Улюблена книга в нього — «Гра в бісер».

Що для вас означає «успішна людина»?

Успіх — це для кожного своє. Я думаю, що успішна людина — це щаслива людина, яка, може, не заробляє мільйони, але досягла гармонії з собою та світом. Така людина задоволена тим, що вона робить, задоволена собою. Або принаймні працює над цим.

Які риси характеру для вас найважливіші в людях?

Порядність, відвертість, розум. Ціную людей, відкритих для нової інформації, різних видів діяльності. Ще вважаю, що в людях дуже важливою є щирість. Вона має стосуватися себе, оточуючих і своїх дій.

Що найбільше подобається у роботі викладачем?

Мені подобається, що мої знання не даремні. Я не читаю сама для себе, а ділюсь цим з іншими. Мене тішить думка, що я роблю щось цікаве та корисне. Подобається, що постійно вимушена дізнаватися щось нове, навіть якщо не дуже хочу. Подобається, що я сама маю

працювати над собою. Викладацька робота мотивує мене розвиватись і в професійному, і в загальнокультурному аспектах.

Перед вами вибір: влаштувати цікавий захід чи відпочити з друзями, що оберете?

Влаштувати цікавий захід із друзями. Справа в тому, що мої друзі дуже активні і часто ведуться на пропозиції допомогти мені з Науковим товариством. Наприклад, у поїздках, які ми влаштовуємо, або екскурсіях. Останнім часом у коледжі проходять вечорниці з танцями, на яких мої друзі приходять мені допомагати, тому я не думаю, що ці речі суперечать одна одній.

Назвіть річ, без якої не виходите з дому

Ніхто не виходить з дому без мобільного телефону і гаманця. Я ще ношу з собою паспорт, це насправді треба робити. Ще намагаюся завжди брати з собою книжку. Якщо я її не взяла — це катастрофа, бо тоді у транспорті буду працювати.

Який ваш улюблений навчальний предмет?

У кожному предметі я люблю щось своє. Можна виділити теми, які мені більше подобаються, або дисципліни, які я тільки-но почала викладати, і з якими мені цікаво експериментувати. Наприклад, зараз я другий рік викладаю історію держави і права зарубіжних країн. Для мене це новий предмет, тому він мені подобається. Я дізнаюся нову інформацію для себе, плюс — це не потокові пари, читаються тільки в одній групі, тому доводиться урізноманітнювати форми роботи. Сама складаю задачі і постійно щось допрацьовую в цьому предметі. У мене, напевно, до нього спортивний інтерес.

Найкумедніший випадок з викладання?

Кумедних випадків було багато. Частіше відбуваються випадки дуже дивні. Наприклад, коли я щось розповідаю, розповідаю, а потім запитую, чи є в когось питання, а мені студенти кажуть, що я на бейджику зовсім на себе не схожа. Це дивує, проте я хоча б розумію, що студенти звернули на мене свою

«
Мене
надихають
студенти
»

»

увагу. Трапляються смішні моменти, коли людина недочула і переплутала монархію з анархією. Далі почалося пригадування видів анархії (абсолютна та обмежена). У викладачів правознавства та історії свій гумор.

Дайте пораду, щоб завжди залишатися на позитиві

Насправді, я сама хотіла б познайомитися з людиною, яка повністю щаслива. Людина має бути здоровою, щоб бути щасливою, має хоч іноді висипатися, хоч іноді їсти та підтримувати належний фізичний стан. А ще, напевно, іноді, навіть без сну та їжі, можна триматися на «голих емоціях». Це буває тоді, коли вдається якась справа. Наприклад, коли ти бачиш, що в тебе складається конференція, яку ти готував три тижні: нарешті все виходить, спікери приїдуть, фотограф буде, аудиторію замовлено — мене це робить щасливою.

Чи є у вас девіз? Який?

Мені подобається уривок із гімну нашого Університету: «Вдосконалюючи інших, ми завжди вдосконалюємо себе».

Про що ви мрієте?

Мої мрії переважно є планами. Я не мрію захистити кандидатську, а планую її захистити. Ще, наприклад, хочу, щоб наші театралізовані екскурсії вийшли на більш професійний рівень. Я хочу, щоб усі, хто мене оточує, мали можливість втілювати свої плани у життя, щоб вони і я були щасливі. Щоб у країні настав мир. А ще дуже хотіла б з'їздити в гори Непалу.

**Чи важко було б відмовитися від роботи, почати щось нове? Можливо, в іншій країні?**

Мене не цікавить багатокімнатна квартира десь за кордоном, для мене важливо мати місце, де я зможу бути найбільш корисною і проявити усі свої таланти. Постійним місцем роботи для мене був тільки Коледж, тому мені було б важко повністю покинути викладання. Я б радше віддала деякі години навчання. Я не мрію відкрити кондитерську або що, будь-яка моя робота була б пов'язана з історією та взаємодією з людьми. Можливо, мені було б цікаво зайнятися екскурсійним бізнесом.

У вас є можливість запросити будь-яку історичну особу на обід, кого б ви обрали?

Я б пообідала з Наталею Миколаївною. Якби ж ми могли обрати когось третього, це був би Далай Лама. Бо якби я обідала з ним наодинці, напевно заблукала б у власних питаннях.

Якби у вас була можливість обрати будь-яку історичну епоху для життя, яку ви обрали б?

Я вважаю, що у всіх історичних епохах було жахливо. Жінки мали мало прав. Там я була б завзятою феміністкою. Мені подобається наш час, ті виклики, які зараз існують. Проте, напевно, було б цікаво відвідати Литовсько-Польську добу XVI століття. Вона іноді не дуже виразно виглядає у підручниках, але дуже захоплююча та цікава насправді. Або зазирнути у майбутнє. 📖

Інтерв'юерка — Катерина Леляк
Фото: Instagram @olgamusiiachenko

Ось так і пишу...

Народження Всесвіту — захоплююче дійство, що пробуджує благоговійне тремтіння душі, її найтон-

ших матерій. Чисте втілення творчої магії, здатної на все. Вона перетворює гідке каченя на прекрасного лебедя, чорно-білий світ апатії розмальовує всіма кольорами райдуги, дає притулок вразливому серцю і майбутнє ще поки не здійсненній мрії.

Під глибоким, усіяним зірками нічним небом, живе маленький, непомітний вогник, що сховався в обіймах темряви. У тремтячому колі світла невтомно працює над своєю картиною художник. Він ритмічно рухає пензликом, ковзає поверхнею полотна, і цим самим потроху просвітлює чарівні сади далекого, неземного краю. А подумки відлітає за межі планети, Сонячної системи, галактики.

Мандруючи на своєму кораблі невидимими хвилями всесвіту, він стає чарівником. Збирає і творить свої власні світи. Беручи, на перший погляд непримітний предмет, спогад або думку, він додає до нього краплинку чарівного еліксиру фантазії. І створює з цього безцінний діамант. Найпрекраснішу річ. І в цю ж мить спалахує вона новою зіркою на небосхилі. Жарко палаючи, осяє горизонт.

Чарівник

Закружляє у танці сузір'я. Своєю усмішкою подарує надію маленькій дівчинці, що стоїть десь далеко в холодному краю навколішки біля віконця і не може очей відірвати від таємничої краси ночі.

А в той же час у маленькій хатинці, у гущавині спекотних тропічних лісів, вперше побачить світ геніальна картина. І художник, нарешті, відійде подалі, щоб востаннє помилуватися її довершеною прозорістю, мов вікном до іншого виміру.

—З днем народження,— скаже він із усмішкою на вустах.

Закінчилася ніч. Важка, але щаслива. І чарівник відходить на спочин.

Рожевіє світанок. Зашумів бадьорий вітерець, квіти розкрили оченята, заспівали птахи. Прокинувся новий день.

У Києві, сидячи на Подільському мосту, поки ще невідомий хлопець тримає в руках стару гітару. Зустрічає вранішнє сонце. Поряд з ним лежить блокнот із рівними римованими строками. Сьогодні він також вирушає у далекі мандри.

Марина Єрохіна



Редакція «Nota Bene» відкрита до співпраці з викладачами та студентами. Якщо Вам є що розказати, чим поділитися, то ми з радістю допоможемо. Чекаємо на ваші листи: notabene.kubg.edu.ua@gmail.com

Ось так і пишу...

Загублене посеред міста піаніно, розвіяні вітруом нотні аркуші, стомлені перехожі, позбавлені щастя сни. Ти сідаєш на маленький, давно забутий чи спеціально залишений стілець. Спеціально для таких як ти, неприкаяних, покинутих і усіма забутих. Принаймні, у твоїй голові все так.

Пальці торкаються клавіш. Зароджується мелодія, проста, несміла, як подих вечірнього, літнього, теплого вітру. Така ніжна, вона одразу ж наповнює твоє серце і виливається назовні нестримним потоком, стаючи дедалі стрімкішою й сильнішою, передаючи усі твої емоції. Радість і біль, смуток і тривогу, причини твого безсоння і веселощів. Ллється мелодія, її підхоплює вітер і несе до людей. Вони прислуховуються, вона потрапляє у серце, як та дзеркальна скалка, і щось обривається. Отам, усередині, де нібито вже не залишилося вільного місця під горами проблем, у темряві провалля самотності. Отам щось лускає, запалюється і емпатично проймається чужою, але такою рідною історією, перекладеною на зрозумілу для кожного мову звуків. Люди починають зупинятися. Повертатися. Їхні обличчя м'якшають, розслабляються, зморшки розгладжуються й наче зовсім зникають. Дідусі, немовби знову молоді хлопці, що колись любили отих, тепер уже стареньких, бабусь, які знову стають красунями. Дітлахи, що гамселили матусь і кричали криком від своїх примх, замовкають і слухають. Закохані пари, байдуже, у сварці чи ні, зупиняються і сповнюються справжнім коханням, об'єднуючи свої душі в єдине ціле.

І все це зробила твоя музика. Бо йшла від серця. Зупинила час, прогнала демонів і почвар, заспокоїла напружені м'язи. Ти й сам заслужив на цей відпочинок. Тепер ти вже не загублений, не втрачений. Тепер ти Бог. Слухай себе...

Анастасія Мордюк



Рука піднімає пензель
Й на білому полотні
З'являються сокровенні
Тільки думки твої.

Можливо, це просто примха,
Яка у вогні згорить,
А, може, торкнувся янгол
Твоєї душі на мить.

І мить ця застигне в часі,
Вона ж бо одна така,
Коли піднімає пензель
Незрима чиясь рука.

В мистецтві немає значень
І досить розмита грань
Та кожен у них побачить
Частинку своїх бажань.

Анна-Іліана Нагорняк



Щирість чи брехня?



Я навчилася малювати тільки після того, як сказала собі (12-річній депресивній дівчинці з купою незаповнених блокнотиків, кожен з яких мав своє призначення) кілька важливих слів: «Малюй. Всі недоліки — особливості твого стилю». З того часу мистецтво для мене назавжди залишилося щирістю, у першу чергу, з собою. Хоча б тому, що ці слова згодом вкоренилися та мутували у свідомості — я перестала відчувати різницю між «правильно» і «неправильно», бо ці поняття стали занадто черствими і вимушеними у світі, де немає нічого об'єктивного. Проте нещодавно, розмовляючи з одним українським художником, почула від нього таке:

«Мистецтво — це велика брехня, в яку всі навколо мають повірити!»

Виходить, що весь цей час я була обдурена сама собою, я транслювала те, як бачу світ у картини, поєднуючи свої вміння (чи навпаки, невміння), думала, що в момент створення твоя душа оголена перед аркушем паперу. І тут все перекреслено, бо людина, що досягла значних успіхів у акварельному живописі, каже, що головне — збрехати так, щоб усі тобі повірили.

Я не беруся розгадувати усі загадки людської душі, проте у нас із тим художником різні мистецтва. І він вже немолодий і самореалізований, а я юна і розгублена, а ще до чортків наївна. Все залежить від мотиву і мети. Для мене це завжди процес — самоспалення, присвячене музам Всесвіту, процес народження чогось абсолютно нового в лихоманно-піднесеному натхненні, з легким катарсисом опісля. А з часом реальність виліплює з тебе прагматичного митця, що малює тренди, що малює межу, що має список тем і палітру для весняно-літнього сезону. На мою думку, зараз однією з глобальних проблем продукування чогось є те, що перед автором постає моральний вибір — створити мистецтво чи створити товар. І другий варіант не завжди означає зраду своїх принципів, часто це потреба платити за квартиру, харчі, фарби, полотна. Спочатку стань брендом, а потім роби що завгодно, бо купуватимуть вже ім'я, підпис у правому куточку.

Проблема не в нашому «зіпсованому столітті», так було завжди. Скільки геніїв помирили невизнаними і злидними? Консервативність і сила звички вкоренилися у людині. І позачасові шедеври були тоді «не на часі», здавалися безглуздими, бо були занадто змістовними. Бо їхні автори були щирими з собою, були зайвими людьми, якою в розпал веселої розмови буває правда.

Бувають ключі для просування нових ідей у маси. Можна загортати їх у модну обгортку та наповнювати архетипами, тоді суспільство сприймає все, як належне і водночас ловить нові хвилі думок. Проте це вже компроміс із своїм баченням, жертва форми заради змісту. Як естет, я не можу такого собі дозволити і пробачити, хай навіть задля всесвітнього блага, яке здалеку виглядає дуже ілюзійним.

Можливо, мистецтво — це подвійна брехня. Коли ти кажеш правду таким тоном, що ніхто не вірить. І таким чином дуриш, будучи щирим.

Автор і його твір неподільні, тому часом легше не знати творця і його погляди, щоб врятувати себе від розчарування. Що прекрасні акварельні іриски насправді велика брехня, в яку тебе змусили повірити. Деколи краще врятувати себе незнанням, застатись принципами, вимкнути все матеріальне й нав'язане...

І просто створити.

Бо поки ти пишеш картину, вона пише тебе. І так буде завжди. 🖌️

Південь

ПОДИВИТИСЯ

«Великі очі» (2014)

Біографічна драма Тіма Бертона
У ролях: Емі Адамс, Крістоф Вальц
www.keane-eyes.com

Америка 50–60-х років. Молода художниця Маргарет з донькою тікає від чоловіка до Сан-Франциско, де планує продавати свої картини. Але її роботи не мають великої популярності, вони навіть лякають своєю неординарністю — картини дітей з дуже великими очима. Одно-го разу Маргарет знайомиться з художником Волтером Кіном, вони одружуються і він пропонує продавати її картини під своїм ім'ям. Завдяки цьому Волтер прославився на всю країну, так і не сказавши нікому хто насправді є автором. Так могло продовжуватися і далі, доки Маргарет не подала до суду на чоловіка.



«Опівночі в Парижі» (2011)

Романтична мелодрама-фантазія Вуді Алена
У ролях: Рейчел Макадамс, Овен Вілсон

Гіл Пендер, відомий голлівудський сценарист, разом з нареченою та її батьками приїжджає до Парижу. Головний герой захоплюється містом, його атмосферою та історією. Але його майбутня дружина виявляється зовсім з іншого світу: їй до вподоби дороги ресторани, світські прийоми та Малібу. Під час однієї нічної прогулянки містом Гіл потрапляє до Парижу 20-х років, де зустрічається з подружжям Фіцджеральдів, Гемінгвеем, Бунюелем, Далі та Гертрудою Стайн. Він розуміє, що ідеальним для нього є саме цей час і місце. Гіл на свої очі бачить як твориться історія, як великі письменники створюють твори, якими він зачитувався в юності. Тепер постає питання: у якому часі йому залишитися?

ПОКЛАЦАТИ

Безумовно, мистецтво — це неймовірна річ, за якою просто слід спостерігати наживо. Однак в хаосі сучасного світу, через велику кількість справ та обов'язків ми за цим просто не встигаємо. На щастя, існує безліч додатків, які здані трішки наблизити нас до витворів світового мистецтва. Тож пропонуємо вам ШІСТЬ мистецьких програм для смартфонів.

Google Arts and Culture

Чи задумувалися ви колись над тим, як ви виглядали б, якби жили століть, наприклад, п'ять тому? Новенький додаток від корпорації Google допоможе вам у цьому. Достатньо лише завантажити селфі й програма знайде у базі обличчя з картини, яке максимально схоже на ваше. До зображення також додається інформація про саму картину, у якому місці зберігається портрет двійника та хто автор цього шедевру.

DailyArt

Щоденна доза мистецтва від польської мистецтвознавчині Зузанни Станської. Додаток щодня надсилає користувачам один витвір світового мистецтва з короткою інформацією про нього. Це не сухий чи нудний опис, до якого ми звикли у музеях, а достатньо живий текст, який легко запам'ятати. У базі є понад 1600 шедеврів, 600 біографій художників і 480 музейних колекцій.

Quis Art

Якщо ж ви гарно вчили художню культуру й попередні додатки нічого нового вам не відкриють, то пропонуємо хоча б перевірити ваші знання. Додаток-вікторина містить питання з історії мистецтв від епохи Відродження й до сучасності, а на неправильні відповіді пропонує коротку довідку про митця та історію створення його робіт.

Murei Live Wallpaper

Додаток щодня змінює заставку на один із шедеврів світового мистецтва, а також пропонує інформаційну довідку до нього.

Smartify

Особливість епохи постмодерну — це поєднання досягнень попередніх епох, і, звичайно, щоб насолодитися творами сучасного мистецтва, потрібно дуже добре розумітися на досягненнях попередніх епох. І саме цей додаток суттєво допоможе вам у цьому: розпізнає будь-який витвір мистецтва, а також розповість про нього. Smartify буде корисним і під час відвідування музеїв без екскурсовода. Лише один клік — і вся інформація у вашому гаджеті.

Замки України

І, нарешті, додаток від українського розробника! Це туристичний путівник із мапами, фото, аудіоекскурсіями та відгуками про найкращі замки України, такі як Кам'янець-Подільський, Хотинський, Луцький, Олеський та багато інших. Додаток також пропонує найзручніші маршрути, будує інтерактивну мапу подорожі та надає інформацію про інфраструктуру місця.

А для Instagram-фанатів пропонуємо бонусних чотири сторінки, на які ви просто мусите підписатися:

@contemporaryartcollectors

новинки сучасного мистецтва з усього світу;

@girlsинmuseums

у принципі, назва говорить сама за себе;

@academic_art

світові шедеври крізь призму сучасної популярної культури;

@museumofukraine

краса музеїв України.

ПОЧИТАТИ

«Як читати класиків»

Ростислав Семків

Чи бувало у вас таке, що під час читання чергової книги зі світової літератури ви засинали чи хотіли просто її викинути у вікно і не мучити себе цим незрозумілим твором? Тоді ця книга для вас.

Ростислав Семків розповідає про те, як підкорити книгу будь-якого рівня складності та зрозуміти її на 100 відсотків. Також у книзі ви знайдете багато корисної інформації: правила виваженого читання, фактори складності тексту, поради щодо швидкості читання, цікаві факти із життя письменників та завдання на 20 років наперед від автора.

Бліц-цитата: «Добра книжка цілком може зробити нам день, література — здатна наповнити сенсом ціле життя».

Для видавців, бібліотекарів, а також усіх тих, хто закоханий у літературу — must read.

«Антологія молоді української поезії III тисячоліття»

упорядник — Мирослав Лаук

Ця антологія закохує в себе кожного, хто торкнеться її. Ошатне видання, підготовлене зі смаком та любов'ю, містить твори 70 молодих поетів з усієї України. Різноманітна тематика віршів дозволить усім знайти щось для душі, адже митці пишуть про те, що їх хвилює, про світ, у якому живемо ми з вами.

Поезія — це шлях до розуміння себе, адже через метафори та символи часто можна побачити більше, ніж сказано прямо. Саме тому читати вірші так важливо. Саме тому підтримувати молоді таланти так важливо. III тисячоліття тільки-но почалося, однак українська література вже може похвалитися чималим доробком якісної поезії. І знайомство з нею варто почати саме з цієї «Антології».

